

Expoziție de pictură la Salonul cărții 2010:

DORINA PĂDINEANU

Prezența artiștilor plastici într-un sanctuar al cărții este un fapt mai mult decât legitim, o expoziție fiind o manifestare menită să vorbească nu numai ochilor, ci și conștiințelor, „aruncând o punte peste abis”, pentru a recurge la o expresie a lui Schiller, din scrisorile privind educația estetică a omului. Nu cred că e necesar sau obligatoriu ca o expoziție de artă plastică să fie însoțită de enunțări teoretice, care să furnizeze un material de bază pentru înțelegerea viziunii și a concepției pe care artistul o are în legătură cu arta pe care o profesază. Creația plastică de valoare vorbește de la sine, dar tot atât de adevărat este că omul de cultură, uneori filosoful sau poetul, pe care complexa personalitate ideală a unui critic de artă le conține în mod virtual, este acela capabil și chemat să lărgescă rezonanța spirituală a creației plastice și să formalizeze, traducând în limbajul cuvântului – atât cât se poate – ceea ce artistul aduce autentic, real și cu adevărat nou în lucrarea sa. Desigur că în demersul meu de a descifra înțelesul creației Dorinei Pădineanu voi suferi și eu de subiectivitate, căci în majoritatea lor aprecierile critice nu comentează obiectul de artă în sine, ci se ocupă de el numai adiacent, ca un pretext de desfășurare a propriei sensibilități declanșate de contactul cu respectiva operă de artă.

Dorina Pădineanu este o interpretă sensibilă și inspirată a lumii în care trăim, compunând cu rafinament imagini în care câteva detalii, crâmpie de arhaică vibrație, se inserează într-o

ambianță cromatică animată de acorduri pline de noblete și solemnitate. O structură delicat-rafinată a firii sale a orientat-o către o exprimare calmă, discretă, cu atmosferizări ce învăluie în mister și muzicalitate reverberația culorilor. Pictează în ulei, dar, pentru a valorifica predispoziția spre intonația surdinizată, apelează deseori la suavitățile de acord specifice acuarelei. Ea nu acționează, pictând, în virtutea unei facile spontaneități, ci supune ritmului și evocării stări de meditație și reculegere. Lucrările prezente în expoziția de față arată că pictorița posedă un admirabil simț al urbanității, peisajele sale invocând acel parfum și acea rezonanță unice proprii unui climat. Orașul său natal are o valoare irepetabilă în ochii săi, spațiul pictat cunoaște învolburări cromatice de ocră, mov și griuri albastrii catifelate, subliniind impresia de tihnă, împăcare, de odihnitoare trecere a timpului. Putem desprinde din lectura acestor imagini prospețimea și puritatea unui spirit interesat de cuprinderea și restituirea acelei senzații de inexorabilă trecere, de duos nostalgică scurgere a timpului, a vieții. Tablourile sale de mici dimensiuni sunt gata să pătrundă în intimitatea spațiului fiecărui privitor, creând acea legătură necesară oricui cu lumea înconjurătoare.

Deși am fost uneori acuzată că sunt prea generoasă în aprecierile asupra unor artiști, am încercat totdeauna, chiar cu obstinație, să obțin un cât mai mare coeficient de obiectivitate în judecarea și înțelegerea creației artistice, respectând în același

timp ideea exprimată de ilustrul critic Petru Comarnescu: „să nu uiți niciodată că în spatele fiecărui artist fîntează un om; și acela nu trebuie rănit”. În cazul Dorinei Pădineanu, cred că sunt în asentimentul tuturor celor care i-au văzut lucrările, caracterizate de o elegantă profesionalitate și de un gust sigur, că ele probează, cu prisosință, locul distinct, de o originalitate aparte, pe care artista îl ocupă în creația contemporană.

Brașov, 9 martie 2010

